

Inhoud

- 1 Begin van het boek, maar niet het begin van het verhaal 9
- 2 Afscheid van ingenieur Lalperdonk 12
- 3 Op reis met de Brenkels 23
- 4 De onbedwingbare opkomst van Wijbrand en Drubbe 34
- 5 Eerste kennismaking met bedrijfsdetective Gof 45
- 6 Voormalig kindsterretje 52
- 7 Ongeloof en achterdocht 62
- 8 De terugkeer van Reinwalt van Knauteringen 71
- 9 Een besluit 74
- 10 De Wraak van het Volk 78
- 11 Het verhaal van bedrijfsdetective Gof 89
- 12 Een voorstel 100

- 13 Wat maakt een Manelot tot Manelot? 108
- 14 De Manelot leert praten 121
- 15 Een kort weerzien 134
- 16 Adempauze 142
- 17 Generale repetitie 155
- 18 Het zwarte ei 163
- 19 Showtime 167
- 20 Dansen voor het zwarte ei 171
- 21 Een lege Manelot 178
- 22 Wat voor Manelot zit er in een Manelot? 183
- 23 Met de Manelotten mee 188
- 24 De maan en ik 199
- 25 Weer bij elkaar 207
- 26 Zuurstof 215
- 27 Het verhaal van Lot 218
- 28 Het zilveren ei 225
- 29 'Ik ben op de maan geweest,
maar waar was jij?' 230

Hoofdstuk 1
Begin van het boek,
maar niet het begin
van het verhaal

Hé daar!

Wie hangt er boven de bladzijde?

Weet je zeker dat je dit boek wilt lezen of kijk je gewoon even?

Neem gerust de tijd.

Ik heb geen haast.

Heb je mijn eerste boek al gelezen? Of moet ik je eerst alles uitleggen voordat ik aan mijn verhaal kan beginnen? Je weet wel, zo van: 'Hallo, ik ben Sam Nibbedonk, mijn ouders zijn dood en ik woon met mijn twee zussen in een rood ei.' Dat is saai. En je wilt toch geen saai boek lezen? O. Ik snap het. Goed, je hoeft mijn eerste boek niet te lezen als je daar geen zin in hebt. Misschien ben je wel een heel arm kind

dat maandenlang centjes van straat heeft geraapt om dit boek te kunnen kopen. Misschien heb je het geld voor dit boek wel uit de portemonnee van je ouders gestolen. Nee, ik zorg wel dat alles wat je weten moet ergens op deze bladzijden staat.

Het was anders wel een goed boek, het eerste. Ik was tenminste blij dat ik het af had. Zus, dat is mijn ene zus, is minder tevreden. Ze vindt dat ze veel minder knorrig is dan in het boek. Mijn andere zus, Lot heet ze, vindt dat ik meer over onze ouders had

moeten schrijven, over hoe lief ze waren en dat ze ons altijd voorlazen als we naar bed gingen. Ik heb haar proberen uit te leggen dat het boek daar niet over gaat. Het boek gaat over ons, over ons leven nadat onze ouders doodgingen.

‘Misschien moet je dan een ander boek schrijven,’ zei ze toen.

‘Waarom doe je het zelf niet?’ zei ik.

Goed, goed. Ik zal beginnen met het verhaal. Ik had je nog van alles uit willen leggen, maar als je zo ongeduldig wordt, begin ik maar middenin. Maar niet straks komen klagen dat het te ingewikkeld is, hè.

Hoofdstuk 2
Afscheid van ingenieur
Lalperdonk

Het was feest op de wei.

Er speelde muziek. Overal klonken vrolijke stemmen. Mensen stonden in groepjes te praten en te lachen. Van lange tafels konden ze gratis hapjes en drankjes pakken. Er was een hele rij barbecues waarachter mannen en vrouwen in schorten zorgden dat het vlees, de vis en de groenten niet aanbrandden.

In het midden van het weiland, tussen de tafels in, stond een groot rood ei. Met groot bedoel ik niet: zo groot als een struisvogelei. Ik bedoel niet: zo groot als een mens. Ik bedoel: zo groot als een huis. Van vier verdiepingen. Het ei had drie pootjes, er stond een ladder tegenaan, en bovenin zaten een luik en een paar raampjes.

Als je goed keek, zag je bij een van de tafels op de

wei drie meisjes staan. Ze praatten met een man in felgekleurde kleren. Eén van de meisjes had kort rood stekelhaar waar ze zo af en toe met haar hand doorheen woelde. Dat was Zus. Een ander had lange zwarte vlechten die om haar hoofd heen dansten. Dat was Lot. Zij zijn mijn twee zussen. En de derde, van wie je met de beste wil van de wereld niet zou kunnen zeggen welke kleur haar ze had, dat was ik: Sam Nibbedonk. Hallo, leuk dat je er ook bent! Kun je het nog een beetje volgen? Opletten hoor, het wordt snel ingewikkelder.

We moesten wel aanwezig zijn op het feest. We wonen in het rode ei. Maar als we ergens anders hadden gewoond, zouden we ook wel zijn gekomen. We zouden het nooit hebben willen missen.

Je kunt redelijk goed wonen in het rode ei, maar eigenlijk is het geen huis. Eigenlijk is het meer geschikt om in te vliegen dan om in te wonen. Het is een ruimteschip. Ja, wij vonden het ook heel raar toen we er voor het eerst achter kwamen.

Aan de voet van het ei was een podium gebouwd, waarop een bandje stond te spelen.

Een man in een deftig pak, met een ambtsketen om, stapte het podium op. Het bandje maakte snel het nummer af en viel stil. De man – hij is de burgemeester van ons stadje, Bems heet hij – nam plaats achter de microfoon.

‘Beste inwoners van Snarkeskerke,’ zei hij. Zijn stem klonk hard en galmend uit de luidsprekers. ‘Beste inwoners van Snarkeskerke! Mag ik de feestvreugde even onderbreken om een woord te richten tot onze eregast? Want we zijn hier vanmiddag bijeen om een mede-inwoner een goede reis te wensen. En wat voor een inwoner! Ingenieur Lalperdonk is over de hele wereld bekend als de ontwerper van het rode ei! Het rode ei, waarmee de zusjes Nibbedonk naar de maan zijn gereisd. Gezamenlijk hebben ze van Snarkeskerke het centrum van de internationale ruimtevaart gemaakt.’ Hierbij wees de burgemeester plechtig naar ons. Sommige mensen begonnen te klappen.

We maakten een korte buiging. Ingenieur Lalperdonk boog diep. (Ja, je hebt het goed geraden, hij is de man met de felgekleurde kleren!)

‘De zusjes Nibbedonk zijn een paar maanden geleden het eerste bedrijf begonnen dat reizen naar de maan verzorgt,’ ging hij verder. ‘Niet voor astronauten of geleerden. Nee, iedereen die het kan betalen mag met hen mee. En ik moet u eerlijk zeggen, al ben ik dan burgemeester, ik kan het niet betalen. Maar dat houdt de zusjes Nibbedonk niet tegen!’

‘De zusjes, de zusjes!’ mompelde Zus. ‘Kan meneer het burgemeestertje een beetje meer eerbied tonen!’

‘Ach, wees blij dat we deze burgemeester hebben, en niet de vorige,’ zei ik. We hebben namelijk nogal

wat problemen gehad met de vorige burgemeester.

Burgemeester Bems praatte rustig verder. 'Ik hoor dat de zusjes Nibbedonk morgen alweer vertrekken naar de maan. En ingenieur Lalperdonk gaat de roem van Snarkeskerke verder verbreiden in Amerika.

Nu hebben we in Snarkeskerke alweer een nieuw bedrijf dat plannen heeft in de ruimtevaart: Het Ruimtebedrijf. Daar worden onze goede vrienden Wijbrand en Drubbe opgeleid tot astronaut. We hopen dat zij de zusjes Nibbedonk binnenkort kunnen volgen naar de maan.' Hierbij wees hij op twee mannen aan een van de tafels. Twee mannen van dezelfde leeftijd, met hetzelfde kortgeknipte kapsel. Ze leken op elkaar, maar niet zoals broers of neven op elkaar kunnen lijken. Het was eerder of ze van hetzelfde merk waren. Ze zaten kaarsrecht aan de tafel. Ze hadden zwarte kleren aan. Ze knikten even naar de burgemeester. Om hen heen zat een flink aantal mannen in even zwarte kleren. Hoorden die bij hen?

De burgemeester ging verder: 'Ik ben blij dat ik burgemeester mag zijn van zo'n belangwekkende stad, met zulke ondernemende burgers! En dat we samen de nare gebeurtenissen van vorig jaar achter ons hebben kunnen laten om een nieuwe toekomst tegemoet te gaan. In vrede en saamhorigheid.

En dan geef ik nu het woord aan Sam Nibbedonk!'

Lot en Zus hadden me de vorige dag verteld dat

één van ons iets moest zeggen op het feest. Ik had meteen begrepen dat ze daarmee niet zichzelf bedoelden. Ik liep naar voren en klom op het podium. Er kwam iemand die de microfoon iets lager zette voor mij.

‘Goedemiddag iedereen,’ zei ik. ‘Wij, mijn zussen Lot en Zus en ik, vinden het vreselijk dat ingenieur Lalperdonk weggaat. Ingenieur Lalperdonk is onze vriend. We hebben tegenwoordig veel vrienden in Snarkeskerke en daar zijn we erg blij om. Maar ingenieur Lalperdonk is onze beste vriend. En dat is niet omdat hij ons een fantastisch ruimteschip heeft gegeven. Heus, wij beseffen hoe geweldig het rode ei is, en hoe bijzonder het is dat wij erin mogen blijven wonen en reizen. We zijn hem er ongelofelijk dankbaar voor. Maar hij is onze beste vriend omdat hij ons altijd serieus heeft genomen, vooral toen niemand anders ons serieus nam. Toen wij hem voorstelden om met het rode ei te gaan vliegen, zei hij niet dat dat een belachelijk idee was en dat we daar veel te jong voor waren. Dat hoefde hij ons niet te vertellen. Dat wisten we zelf ook wel. Nee, hij legde ons uit hoe het rode ei werkte en hoe we er het beste mee konden vliegen. Toen we bij hem kwamen met het plan om maanreizen te gaan verzorgen, zei hij niet dat dat niet kon, en dat kinderen geen bedrijf moesten beginnen. Nee, hij zei dat we een goede boekhouder moesten